

8

BUTLLETÍ · MENSUAL · DEL · GRUP · EXCURSIONISTA · ES PORTU · GIRONÍ

SUMARI

LA SECCIÓ FEMINAL DEL GRUP
ICONOGRAFIA DE LA SÉU
EXPOSICIÓ JOAQUIM VERGÉS A L'ATENEU DE GIRONA
FOLK-LORE
LES CARMELLES
ATLETISME
EXCURSIONS
NOVES
EXCURSIONS

Any VI

Maig de 1925

38

AGUSTI GALLOSTRA

SASTRE

Besadó, 2 -- GIRONA

EXPRES - BAR

DE

JOSEP ANDREU

INMILLORABLE
SERVEI . DE
CAFES, LICORS
DE TOTA ME-
NA I REFRESC.

HOTEL PENINSULAR

ANTIGA FONDA DE SANT ANTONI

TOTS ELS EXCURSIONISTES TROBARAN
AQUI LES COMODITATS I TRACTE DELS
—— HOTELS MES MODERNS ——

PROGRÉS. 5

FUNERARIA MODERNA

DE

NARCÍS PELL

BAGULS — CORONES — ORNAMENTS — DESINFECCIONS —
LLISTES DE VEINS COMPLERTES — SERVEI DE DIA I NIT.
FUSTERIA I EBANISTERIA — CONSTRUCCIO D' OBRES —
CONSTRUCCIO I REPARACIO DE TOTA MENA DE MOBLES
PREUS MODICS

Despatx: Cort-Real, 8-GIRONA-Tallers: Portal Nou 7

VACANT

LA LLUM DEL DIA A LA MA

S'obté mitjançant la làmpara i pila LOT, indispensable per la seva llum intensa en les excursions i viatges.

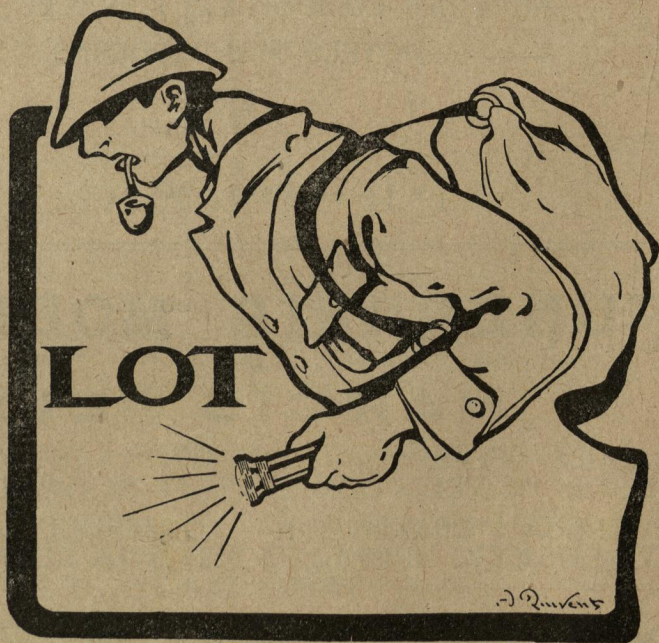
De venta a Girona en els establiments de JOSEP BOIX. — Rambla Llibertad, 15.

MANUEL DE-DEU. — Ciutadans, 11.

S. A. MAGALDI. — Argenteria, 9

«EL GLOBO»
Progrés, 10.

Fixeu-vos amb l'autenticitat de la marca.

PORTAVEU DEL «GRUP EXCURSIONISTA I ESPORTIU GIRONI»

ANY VI

MAIG DE 1925

NÚM. 38

ESTATGE SOCIAL: CORT-REAL, 7

La Secció Feminal del Grup

Mantes vegades havem volgut glosar un moviment que s'inicia a casa nostra. Però potser la manca d'ambient i la seva formació primicera en feren desistir de fer-ho, avui però hem cregut que no es podia allargar més aquest silenci i volem assenyalar un fet esperançador, un fet que si arriba a obtenir la plenitud que promet haurà estat un dels èxits més indiscutibles de la nostra entitat.

Ens referim a la Secció Feminal del Grup.

La creació d'aquesta és un pas més envers la fita ideològica que com a fervents excursionistes tenim davant els ulls i davant la pensa. I no per un vulgar desig d'adolescència, sinó amb un veritable esperit de fer gaudir la nostra terra al bon nombre de noies que desconeixen completament el terreny més enllà de les quatre fites del nostre terme.

La natura cada vegada se'ns mostra més generosa; arbres, rius, muntanyes... no amaguen ni el més petit lloc pel que les sab estimar i veiem com aquesta generositat es fa encomanadissa; cada excursionista voldria pels seus companys els mateixos dalers que bateguen dins del pit, i els companys de les rutes s'agermanen per la visió de la germanor que arreu de la terra floreix: germans els colors, dels cants de l'ocellada, la flaire del bosc i els sorolls de les aigües... I fins en les colacions el pa i la sal en abundor esdevé un símbol com el de l'hospitalitat oriental.

Això cada un de nosaltres ho sent però no pot explicar-ho, potser manquen els mots propicis i necessitariem ésser uns mestres del llenguatge per a produir als nostres oients idèntiques sensacions de goig i ventura que gaudim en les excursions.

Doncs bé; voldriem que tothom sens exclusió les compregués aquestes coses i sentim una greu recança quan uns estúpits prejudicis s'interposen davant d'aquest desig. Més enllà d'una educació incompleta i malaltixa hi ha tot un batejar esplendorós de la terra que espera milers d'anys un cor que l'estimi, hi han les obres sens parió d'uns artistes anònims que porten els somnis als temps florits i romàntics de la nostra terra encimbellada al davant del mon, i això que és el gaudir de la nostra sensibilitat voldriem que ho fos tanbé per totes les nostres amigues i companyes.

Però si anem més enllà, en l'acompliment d'una llei que se'ns imposa, en un estat nou on l'amor i avinentesa, deuen ser els vincles fortíssims; l'excursionista potser seria incomprés i allò que es amor al terror amb tota la gama de belleses i varietats esdevindria un motiu d'allunyament espiritual que deu evitar-se. I si no, veieu, les noies de la ciutat com es comporten en un dia festiu. L'únic esbarjo és el cinema i el ball; no esguardem aquests espectacles des d'un punt d'obir moral, higiènic, etc., sinó pels efectes que observem en les seves converses. Fora de deu o dotze artistes, quatre arguments (i encare els més ximplats), més enllà de dos o tres «foxs», uns quans «pericons» i demés cabrioles per l'estil s'ha finit el mon; parlu de Rocacorba, de la Salut etc., i talment com si parlessiu de l'indo-xina, i veusaquí com una conversa sense ésser amanida amb unes evocacions esdevè ensopida i heu de fer una tensió de nervis i empassar-vos la saliva per tornar amb si Charlot és «guapo» o si tal altre està promés o és viduu, si a l'Ateneu s'hi balla i s'hi sua...

I deixem això per a felicitar a les divuit donzelles que ens acompanyaren a la Font de la Torre.

Escaientes i rialleres s'enduien les flors avellutades dels camps, i les posaven en els pitjers dels seus pits, i el vert dels sembrats oscilava empés per l'oreig fent-les hi una salutació coral de benvinguda. Cada matís primaverall floria esplendorós perquè les donzelles en fossin encisades i no fos la primera i última visita. El sol esquinçava els núvols i per un clap minç enviava un raig furtiu que besés llurs galtones i les enrogia amb un neguit de llum. I potser en el pit de cada una hi floria un nou daler, vacilant com el blat naixent, però també com aquest enclavat a la terra ferida i torturada pel treball.

A vosaltres, doncs, donzelles que en el cinqué aniversari del Grup ens heu acompanyat en una de les nostres rutes, vos oferim la nostra benvinguda i la més sincera felicitació. Com més vegades esgaurdeu la transformança de la terra més vos encisarà; com si la florida, la plenitut, la decadència i la mort de les quatre estacions fos una ànima que riu i plora, que s'engalana i es despulla

a l'embat d'una passió. La terra, la nostra terra com més la coneixeu més sabreu estimar-la i ella en pac vos portarà al cor i a la pensa nous goigs i noves tortures que vos guini triomfalment pel camí de la vida.

RIERA X.

Iconografia de la Séu

L'últim pilar que ens manca ressenyar dels historiatats dels nostres claustres es mostra de la mateixa fàisó bella i nítida que els demés.

Si bé en l'aspecte de conjunt dits pilars estan posats en una inordinació, no obstant quiscun d'ells, en les escenes que té esculpides, s'avé perfectament amb l'ordre cronològic dels llibres bíblics, i així veiem que aquest pilar que suara tractarem es refereix altra volta a l'A. T. en els passatges de més transcendència de la vida d'Abraham, Isaac, Esaú i Jacob.

Per la banda de ponent hom veu representat a Abraham com l'int deure de l'hospitalitat hebrea al rentar els peus a un dels tres pelegrins que el visitaren. Diu el llibre bíblic que en un jorn de gran calor Abraham estava sentat a la sombra d'un arbre quan vegé a tres pelegrins a qui els pregà que entressin a la seva tenda. Allí foren molt ben acullits i satisfets abundantament en la fam i la set. Abraham rentà els peus al més distingit de ells, i en pac de aquella hospitalitat franca i sincera li foren revelats els destins de Pentàpolis.

En el nostre pilar, el patriarca eixuga amb un drap els peus del primer pelegrí. Porta barba llarga, cabells curts, túnica fins a la canella i cenyida, va calçat amb les sabates d'època romànica, altes fins el turmell i punxagudes. El primer pelegrí que segons la Bíblia és Déu mateix, està sentat i representat per un home jove amb els cabells riçats sense pel a la cara, portant túnica llarga i mantell. Els altres dos són àngels que acompanyen a Déu. Tenen la figura igual, amb la sola diferència de que el primer porta els cabells lleugerament ondulats i l'altre els duu riçats. Estan sentats en un banc de carreus, afeitats de cara, porten túnica llarga i mantell i van descalços, al seu costat i com enmarcant-los s'hi noten ben visibles dues ales.

Finida aquesta escena segueix un capitell de separació i ornament que malgrat formar una sola peça amb les pedres del fric s'hi denota la separació com si en un angle recte del pilar hom hi hagüés adosat un capitell, restant solament visibles dues cares.

En ell hi han esculpits dos frares que per llurs hàbits creuriem que són benedictins, sentats en sengles cadires. El primer sembla que amb una eina a les mans talli els cabells del segon qui està acotat; i diem sembla, ja que l'acció no és prou ostensible, doncs les mans del primer frare estan mutilades. D'entre ells ixen unes branques entrelaçades que s'escampen simètriques per ambdues cares i part superior del capitell terminant en dues pinyes.

Després, ja a la banda del migdia, hi ha representada una altra escena de la vida de Abraham.

Camí de la muntanya Mòria marxa el patriarca amb l'ase aparellat a fi de complir el manament de sacrificar el seu únic fill com a prova d'obediència. Representat amb la mateixa figura i indumentària que en l'altra escena marxa rera l'ase que porta lligada al bast una destal. Damunt l'ase hi ha penjat d'una xarxa de cordes el xai que substituirà la víctima en el sacrifici a la divinitat.

Arrivats ja, en l'escena següent, al cim de la muntanya, Abraham va per degollar al seu fill Isaac, però un àngel eixint d'uns núvols detura el coltell mentres li mostra el xai. Isaac, jovenet, està sentat en un banc de carreus en actitud ressignada i pregant. L'àngel també en figura d'adolescent i més petit, va embolcallat amb un mantell mostrant les cames i peus nusos.

Seguidament les figures es refereixen als finals de la vida de Isaac. Aquest tingué de Rebeca, sa muller, dos fills: Esaú i Jacob. Diu la bíblia que arribat Isaac a una edat molt avançada i abans que se li cloquessin els seus ulls per sempre més desitjà donar la paternal benedicció al seu primogènit, establint-lo hereu dels seus bens. Però Esaú s'havia venut els drets al seu germà Jacob i aquest ideant amb la seva mare Rebeca una estratagema feu que el seu pare vell i gairebé orb el beneís en lloc del seu germà. Això representen els personatges d'aquesta banda. Isaac seu en un tron semicircular format per dues rengles d'arcs superposats, té la figura d'un vell respectable amb cabells llargs, barba i bigoti; duu túnica llarga, mantell folgat i va calçat; beneeix al seu fill Jacob qui està genoll en terra representat per un jove sense pel a la cara i cabells curts. Al seu darrera Rebeca li guarda les espatlles, vestida amb toga o mantell que cubrint-li el cap li baixa fins als peus.

Seguidament Isaac en la mateixa posició i idèntica figura que l'anterior reb a Esaú que torna de cacera. Aquest porta unes sagues a la mà dreta i amb l'altre aguanta un cap de la ballesta que apoia al muscle. A l'altre cap de la ballesta hi penja lligada pels peus una llebre magníficament representada.

Esaú jove, porta vesta curta i cenyida. Isaac és com hem dit, igual que en l'escena anterior.

(Acabarà)

Exposició Joaquim Vergés a l'Ateneu de Girona

Després de les exposicions d'unes obres tan definitives com la d'En Monsalvatge i Fagnoli, vé al saló de la nostra primera entitat cultural el jove figuerenc Joaquim Vergés, portant-hi una quarantena de dibuixos vibrants de neguit com un cor adolescent.

Vergés ha anat més enllà de les fronteres de la nostra terra i s'ha endinçat en uns viaranyos on tot restava emboirat pel fum de les fàbriques. Així ell ha condensat en els seus quadrets la sensació que hom té quan veu el ferrocarril, la via, un pont de ferro i els fils del telègraf. Sota les «Fàbriques» (Lorena) núm. 36, s'hi endevina una munió d'esclaus del treball, però no esclaus junyits, sinó lliurement esclavitzats per amor a l'activitat. Inclòs ens diu de «París» (núm. 30) en els llocs, potser únics, on s'acompleix aquesta manifestació d'una activitat feixuga que reporta desgast muscular, i en canvi deixa de fixar-se en les subtibilitats que sugereix l'evocació d'aquesta capital europea.

I així diríem del núm. 6 i d'altres tants que són abrigall de aquest poble que sofreix i s'alegra sota els dominis del gran déu: el treball.

Però si reïx en aquests quadres on vol impressionar-nos amb sensacions que més aviat creïem allunyades de l'art, en canvi en altres esdevé infantívol i bastant primitiu com si no fos el mateix Vergés. Hom arriba a pensar que si mentres uns quadres son fets amb la mà dreta, els demés, en canvi, semblen obra de la mà esquerra.

De totes maneres no volem pas culpar-lo; ens fa l'efecte que no ha tingut mai protecció de ningú o quan menys molt poca, per això ell posa en les seves obres un regust de lluita i de ferides sagrantes al fons de l'ànima.

Hem d'esmentar per últim el n.º 27 titulat «Efecte de Nit». Aqueix quadret és una espurna que condensa tota una força. No defuig d'aquell caràcter de cosa mísera, més aviat basardosa, una nit de silenci amb llenques d'ombra que els fanals les fan més fantàstiques; els vianants pasen cavilosos i endins de les parets, potser hi descobriríem més d'una inquietut esgarrifosa.

Vergés sense ser avançat defuig de lo que fins ara havíem vist i considerat com a dibuixos, marxa de lo arqueològic i dels paisatges sempre florits, i és per això que ens plau la seva comprensió d'aquesta llei d'art, perquè cerca la veritat sense regles apriorístiques. Creiem que la trobarà ben ample i ben lliure com és, i llavors la seva obra farà que el mot veritat sia el mot bellesa.

X. X. de R.

F O L K - L O R E

El sastre de Serinyà

En aquells temps que els sastres anaven d'una masia a l'altre a treballar tot el sant dia per la vida i pocs quartos, es conta que un dia un sastre que havia acabat la feina més tart que els altres dies, abandonà la masia i quan ja fosquejava seguint un corriol s'endinsà per un aulet per a fer dreuera i ésser més aviat a Serinyà.

Vetaquí que quan va ésser a un revol de prop d'unes roques, al mig del camí se li encarà un xai negre, molt gros, amb uns ulls lluen's i ell quedà esglaiat pensant que allò era un llop i s'hi acostà poc a poc, més en veure que era un xai se'l carregà al muscle, per endur-se'l a casa seva i tenir-lo per la festa.

Quan va ésser damunt la collada del Far va sentir una veu tota confusa que deia:

— Borrec, boirecàs,
a on vás?

— A cavall d'un gran sastràs.

— Tireu-lo a daltebaix.

Al sentir això el sastre s'esglaià i digué:

— Valgu'm les tèmpores de Sant Tomàs.

I una veu de baix el torrent li contestà:

— Be't valdran si dejunades les hás.

El xai desaparegué rostos avall i diuen que aqueix xai era el dimoni que volia fer perdre el sastre.

El llenyataire de Santa Coloma

En un dels boscos que envolten la muntanya de Santa Bàrbara hi vivia un home orfe de fills i esposa i es diu que passava llargs dies tallant arbres, fent llenya i carbó i després anant-lo a vendre al mercat de Santa Coloma.

Vetaquí que un dia una «quadrilla» de bandolers, que per aquella muntanya algun temps n'hi corrien molts, li cridaren «alto, diners o la vida», més ell tot espantat els digué:

— De diners no'n tinc i de vida sols una i si us la donc, no'n...

Els bandolers marxaren emportant-se-li la destal i totes les eines que li trovaren.

El llenyataire veient-se sense eines per treballar se'n anà a Santa Coloma per comprar-ne unes de noves, però com que no tenia diners enlloc no el volgueren fiar i li tencaven les portes.

Veient se sense eines, ni diners digué:

— Aniré a cassar-ne mal calgui anar-hi al infern i se'n anà cap al bosc tot pensatiu.

Al arribar al bosc se li presentà un cavaller d'alta estatura, amb una barba despentinada i uns ulls espurnejants i li digué:

— Esteu molt pensatiu l'home.

— Es que no tinc diners i ningú em vol fiar.

— Diners! si voleu jo vos acompanyaré a un lloc que n'hi ha tants com en volgueu, però no sé si temereu al seguir-me:

— No temeré mal sigui al inf...

— O és, que és al infern mateix.

— No hi fa res: vindré, però m'heu de tornar a acompanyar a eix mateix lloc.

— Serà tal com dieu.

El llenyataire i el cavaller s'endinsaren al bosc seguint un corriol estret ple de argelagues i espinavesses i després de molt caminar trovaren una cova fosca que feia una fortor de sofre que asfixiava.

Després de trovar un riu de foc ple d'ànimes que cremaven, un estany d'aigua bullenta amb gent que sols sortien el cap i més avall un prat d'agulles amb gent que s'hi revolcava arribaren al infern.

La porta era de pedra tosca i al peu de l'entrada hi havia uns sacs i senalles curulles de monedes d'or, plata i coure de tots els reialmes.

El llenyataire se'n omplenà les butxaques i el cavaller que era el dimoni el tornà a acompanyar a fora, car la cova era un laberint i molt fàcil de perdre's i no eixir-ne mai-més.

Quan va ésser al mig del bosc s'assegué en una roca, es tregué els diners i vingua contar-los, recontar-los i fer-los dringar per mirar si eren falsos:

Sens perdre temps, se'n anà cap a Santa Coloma per comprar una destral i eines, un cabàs i proveir-lo del millor dels establiments.

Al sortir del poble s'assegué en un marge i mirant el cabàs veié que tot el que hi havia a dins era vermell de foc i el llenyataire quedà de nou pobre i pelat com una rata, tinguent d'anar de porta en porta mendicant un mos de pa.

J. C.

Girona

LES CARMELLES

Aquesta antiquíssima costum que en el dia del Dissapte Sant és la seva diada, ha tingut el seu origen en les nostres muntanyes pirenenques, en les valls que fins ara han conservat més les nostres costums en una puresa exquisida, preservant-les de totes les influències exòtiques. Les terres de les vessants del Pirineu són les que han vist nàixer dita festa que s'ha extès per totes les contrades i comarques catalanes.

Mossèn Cinto en les seves notes de «Excursions i Viatjes» diu: «El nom de *Carmelles* no vol dir res fora de l'Empordà. (referint-se a la Garrotxa). En ella, significa la gralla primitiva, lo *calamus*, això és, un troç de canya amb un foradet a l'extrem i una obertura prop d'ell amb sa llengueta. Amb aqueix senzill instrument músic, qu'acompanya encara les *Carmelles* pobres, degueren començar-se les primeres, Deu sab aon i quan.»

El nom de *Carmelles* comença a entregirarse vers Riudarenes amb el de *Camalleres*, que domina en bona part de Catalunya i que's canvia en la plana de Vic amb lo de *Camalleres*, que ha fet sospitar a algú si es derivava de *Camalls*.

Torna a dir Mossèn Cinto «que 'ls hermosos goigs de la Verge del Mont, eren gairebé els únics que 's cantaven fins fa pocs anys en la Catalunya espanyola i francesa des de temps immemorial, i que són encara els que dominen, havent canviat solsament el nom, en alguns punts; amb els de *Goigs dels Ous*, *els set goigs de les Carmelles*, *Goigs de Pàsqua*, etc.

Parlant dels goigs rossellonesos, diu M. Pierre Vidal «Gríde du Vernet», «Els més célebres son potser els goigs dels ous, a honor de la Verge Maria del Mont, que 's canten gairebé per tot el país.»

«Com naixeria aquesta poètica festa de la joventut en la vigília de Pàsqua florida, el dia més hermós de l'any?», diu Mossèn Cinto. «Recitem quatrecent anys: figurèmnos veure a l'ombra del ferèstec castell de Beuda uns quants pastors, que, guardant el remat del castellà, enrahonen, entre les alzines, el matí del Dissapte Sant, quan els fereix de sobte el toc de l'*Alleluia* del monestir de Sous, altre de les venerables ruïnes del nostre passat. Son fill, lo monestir de Besalú, no traria a respondre amb la veu de ses companyes; Sant Domingo de Palera i Santa Magdalena tocaríen sa esquelleta, aquell en sa clotada i aquesta al cim de la montanya de Meyà.

Los pastors se posen a can'ar com les campanes i els aucells,

i, commoguts per sobtada alegria, los passa pel cap d'anar a ves-sarla i a la porta de les cabanes veïnes.

Per ferne floviols o *caramelles*, per sonar i acompanyar ses veus pageses, arrenquen una canya de vora'l torrent. Quina cançó cantaràn? Alçant los ulls enlaire, com cercant inspiració, veuen allà dalt, al capdemunt del turó, que'ls manté a ells i a ses ovelles, lo santuari de la Mare de Deu del Mont de que'ls parlen les mateixes canyes, regades ab l'aygua que n devalla i sos *goigs*, senzillíssims i bonics, venen als llavis de tots. La petita festa ja te son nom i son himne; i la Verge Maria del Mont i el bon Jesús, a qui va dedicada, no deixaràn de beneficiarla des d'aquella montanya alterosa i des de'l cel blau hont enfonza son front agut de para-llamps. En totes les pletes d'aquells boschs i en totes les pagesies del vehinat se parlaria de les caramelles dels pastors del Mont: i els pagesos de Meyà i Lladó, los culleraires de Tortellà, los ballesters i homes d'armes de Besalú, i els teixidors de Banyoles, no triguen a pendre i a escampar cap als Pirineus i cap a la marina la jovenívola i religiós costum de la vigília de Pàsqua, que sembla tament la inauguració de la Primavera».

Acaba dient Mossén Cinto que pot molt ben ésser «una ilusió poética d'un esperit somniador», però que aquesta senzilla comparança es pot tenir quasi be com a certa.

Les actuals *Caramelles* tenen el caire molt menys innocent i religiós que tingueren en el seu naixement, doncs s'han corromput en la totalitat.

L'esbarjo del jovent actual ha contribuït a que's modifiqessin les primerenques Caramelles.

Ara son reunions de companys i amics els que han substituït a els pastors i guerrers de segles passats i que la nit del Dissabte Sant abandonaren les cabanes i castells, per anar a cantar les tendres del seu cor sota la finestra de sa aimada obtenint un petit regal com a premi de la seva delicadesa.

En els temps actuals, encar que en diferents comarques catalanes s'observen les antigues tradicions, en les capitals i viles grans, no son típiques Caramelles, com en les viletas amagades i quasi desconegudes de les nostres valls muntanyenques.

Mossén Cinto ha dedicat a aquesta lloable tradició, uns quans mots, en el seu hermós llenguatge català i en el llibre «Excursions i Viatjes» que son un recull de notes, sobre les excursions per els diferents pobles del nostre Pirineu, centre i Nort d'Europa i Costa d'Àfrica.

Ell, que visqué una temporada per les muntanyes i valls de la Garrotxa s'encertà esser-hi per la diada del Dissapte Sant, i vegé i gaudí de la típica i antiga costum en els mateixos llocs que vege-

ren la llum primera. Ell les trobà encara en els temps que l'invasió intrusa corompís el que tenia de típic, com son el acompanyament del cant, amb les caramelles o calamus, d'ahont deriven el seu nom.

Girona, 24 març 1925.

XAVIER VIGUÉ.

ATLETISME

La campanya empresa per alguns periòdics de Catalunya fent un estudi conscient del desenrotllo esportiu a nostra terra, no ha tingut per nosaltres cap caire nou ni res fonamental que ja no haguessim dit. Temps enrera, quan les primícies del futbol, ja presentírem aquesta faisó d'espectacle que volia donar-se-li i protestàrem, més nostres veus quedaren eclipsades per l'avalanxa del públic freturós d'emocions noves i dominantes. Es cert que per una part ens dolgué, més per l'altre fou un inici espontani del poble, que al pendre consciència tindria per raó natural, de portar una revisió; i va plaure'ns. Ara sembla que tots treballen per inculcar a les multituds les aventatges dels jocs al aire lliure, que per regenerar a la raça no és suficient protegir a l'esport metàlicament, sinó que cal fer cultura física tots i cada ú per sí: millorar la unitat és reformar la quantitat.

Deixem apart aquest problema popular i parlem de nostre petit, però no menys valuós esforç. L'atletisme al Grup s'era minvat, la afició que als principis li havia donat una tendència netament deportiva restava esmortuida, indiferent; i això no podia durar. Es va parlar de donar-li un nou impuls i l'ambient hi fou propici. El jove i entussiasste doctor D. Pompeio Pascual es posà al front i ja tenim una secció d'atletisme amb elements de vàlua i prometedors de bons resultats.

Parlarem de les marques? Podem dir que dintre el poc temps d'entrena que's porta, tenim valors positius i que si en les proves preliminars rendiren, sotmesos als plans establerts i afegint-hi llur entussiasme tindrem elements per a presentar als campionats de Catalunya.

Al acomiadar-nos no podem menys d'agrair a un bon nombre de socis protectors el seu ajut econòmic i la fe que han posat en nostra obra.

SPRINT

E X C U R S I O N S

A La Font de la Torre

Esperàvem el 19 d'abril amb una mica d'inquietut per por de un fracàs. No és que nosaltres creguem massa en les excursions nombroses, però aquell dia més que una excursió usual era un aplec on deviem retrovar-nos els veritables aimants del Grup, i més encare havia de venir-hi un nou element bastant incert per la manera de ser de la nostra ciutat.

Però prompte la nostra temença fou esvaïda al veure el bon nombre de gentils concorrents al nostre aplec del V.é aniversari.

Assistírem a la Font de la Torre tres colles; la primera integrada pels companys Gallostra, Vila, J., Pera, Soler, Tordera, Martiny, Alsina, Colomines, Banchilleria i Cartanyà eixí de nostra ciutat a les 6 del matí, fent via vers Moncal, Tayalà, Cartellà, Adri, Volcà d'Adri, Mavert i Canet d'Adri. La segona colla la formaven les senyoretas Joaquina Murillo, Joana i Josefa González, Llúcia i Càndida Valentí, Joaquina Figueres, Pilar Ribé, Agna Sunyer, Emilia Carlyle, Maria i Agna Sidera, Maria, Agneta i Montserrat Vila, Paquita Pujades, Montserrat Albareda, Josefina Xaparro i Carme Ventura, ad més dels companys Planes, Camós, Xaparro, Taberner, Massó, Claret, Esteve i Murillo, la tercera la formaven en Marcet, Martí i Berneda.

No cal dir el goig que tinguèrem al trovar nos aplegats sota l'obaga dels arbres i desfent amb les nostres cançons i rialles la música monòtona de l'aigua. Ja pel camí ens sorprenia el Castell de Cartellà, amb les seves parets feixugues i la Torre de l'homenatge que deuria fer pas a uns senyors que són cendra segles ha.

El pedregam abundós serviria d'intens estudi als geòlegs de les nostres comarques; roques dures semblantes a esponges de ferro que donen als camins un color roig molt fosc.

No podiem haver escullit millor lloc que el d'aquesta font per a mostrar a les nostres companyes una visió sorprenent. Sembla un troç de clàssic «pessebre» vist a través d'un vidre d'augment, i per fer més real aquesta comparança no hi manca ni el pont catifat d'eures per on pensem que han de venir els tres reis.

L'aigua escriu damunt les penyes tots els seus infinits jocs de raigs de llum. Are salta somniosa i llisca seguida, amb un sò d'orgue, més enllà xarbot turbulenta, aixecant mil esquitxos de perles que humitegen les roques com uns llavis apassionats. I dins el gorg obté les lluminositats d'un color maragdí que sols tingués per

límits els regnes dels misteris, vestint la nuesa d'un marbre de Patmos, grandiosament bell, ofrena d'un déu pagà a una goja enamoradissa. Però tot això cal haver ho viscut per entendre-ho. Sols bevent l'aigua d'aquella font s'obren els ulls a l'empiri dels somnis, on s'oblida tota mesquinesa per a gaudir d'una Arcàdia eternament lliure i eternament feliç.

I quan el sol amb gran recança s'endinçava, rera les muntanyes de l'horitzó, en unes valls ignotes, retornàvem a la nostra vòlguda ciutat, portant als ulls el goig i l'alegria que tenen els camps en el temps primaveral. El nostre comiat foren les paraules que ha escrit un company: L'alegria del viure per a tornar-hi.

El dia 10, els companys Xaparro, Mesquida, Codina Gallos-tra i Vila exiren vers Sant Miquel, mines de Celrà i Celrà, tornant amb el tren de les 7.

El dia 12 s'efectuà una excursió de tarde a les Gabar.es, seguint per Palol d'Onyar, Cartellà, Llambilles i Cassà de la Selva. Hi assistiren els socis Martí, J., Vila, J., Berneda i Camós.

Altre excursió fou feta per Alsina, Codina i Marcet el dia 13. Sortiren amb el primer tren cap a Hostalrich, Gasarons, Breda, Riells, Arbúcies, Sant Feliu de Buxalleu i Empalme, retornant a Girona. Pujaren a Monsoliu, restant encantats de la belesa del lloc.

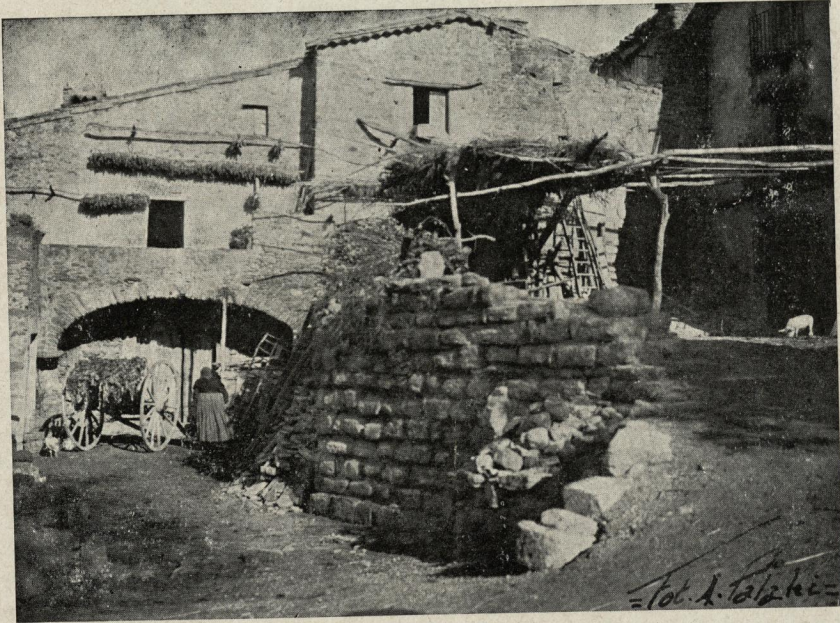
Durant el mes passat s'han sospés algunes excursions degut a diverses circumstàncies, per això cal que els socis assisteixin a les tertúlies dels dijous, a fi de no trovar-se defraudats i avenir-se en cas de circumstàncies especials, ja que les excursions que posem en programa cada mes són bastant aventurades per la massa extensió de temps.

Sempre, però, hem de procurar que el programa se segueixi dintre els límits de la possibilitat.

Tots els socis que tinguin alguna excursió en projecte poden comunicar-ho per escrit a la Direcció del Butlletí abans del 25 de cada mes.

DE LA NOSTRA COMARCA

M A S I A

Fot. Palahi.

L'ermita de Sant Sebastià de Palafrugell ha estat posada en unes perfectes condicions a fi de que els excursionistes trobin totes les aventatges que els calien per a visitar un dels més magnífics paratges de la nostra Costa Brava.

Són ja diverses les vegades que ens havem queixat de la minsa actuació de la C. de Conservació de Monuments. Un nou fet que en una ciutat més europea no passaria, vé a augmentar la innumerable sèrie de barbaritats que des de fa temps es cometen amb els nostres pobres monuments. Ens referim a la porta ogival de l'església del Mercadal (una altra monstruositat) que ha estat repicada, llevant la patina de les pedres que el temps havia daurat. No fem més que esmentar fets.

El company Francesc Gallostra ha exposat a la Casa Sobrequés tres obres que marquen nous perfeccionaments en l'obra empresa per aquest artista. Al felicitar-lo hem d'advertir-li que procurar ser més sincer, ja que si bé marxa en camí de l'èxit ho fa per unes vies ja fressades i encare que això sia una comoditat no obstant la seva personalitat restaria emboirada.

Ens agrada d'allò més, el de la Font de la Torre, valent de colorit, acurat i perfecte de tècnica.

Hem vist una nova bacina del artífex Vallmajó, de metall repujat, representant Esop i les principals de les seves faules.

Aquesta obra de caràcter popular és admirablement ben feta, com si el metall es torturés i esdevingués sumís a una sola paraula de l'artista gironí.

Publicacions rebudes:

Butlletins dels: C. E. Vilafranquí; A. C.-E. de Mataró; C. E. Montseny; «Minerva», del C. E. M.; «Excursions», del A. E. P.; «El Fullotó», del C. C. de S.; «Mai Enrera», del C. E. G.; A. E. Tagamanent; C. E. Sabadell; C. E. Rodamon; A. E. Júpiter; La Semisto; Eugènia; Arxiu del C. E. de Terrassa.

Programes de l'A. E. Avant i Amics del Sol.

Han estat admesos socis en els dos darrers mesos els senyors: P. Cartañá, R. Puig, E. Martí, P. Pascual, J. Orselli, B. Sala, J. Xaudiera, P. Medinyà, A. Vidal, M. Falgueras, N. Simón, E. Tarrés, J. Arolas, J. Oliver, A. Pérez, R. Moret, J. Andreu, M. Albar, J. Albareda, D. Heras, J. Vila.

Pel contrari s'han donat de baixa durant tot el corrent any: P. Roca, J. Colomer, J. Vidal, R. Moret, J. Hormeu, A. Cortey, J. Geli, i F. Grané, la majoria per haver-se absentat.

E X C U R S I O N S

PROGRAMA PELS MESOS DE MAIG I JUNY

Dia 10 Feminal. Font d'en Lliure. Sortida del Estatge a dos quarts de 2 de la tarda.

Vocals: Agna Vila i M. Taberner.

Dia 10. — Excursió ciclista a Sant Feliu de Guixols, Fanals d'Aro, Palamós, Palafrugell, La Bisbal i Girona.

Sortida a 2 quarts de sis del matí de l'estatge.

Despeses 5 pesetes.

Vocal: P. Cartañá.

Dia 17 Voreres del Ter, Sant Gregori, Pas del Gegant, Mines de Sant Julià del Llor, Bonmatí i Amer. Sortida de l'estatge a dos quarts de 6 del matí. Pressupost 2 pesetes i minestra pel dia.

Vocal: Josep Alsina.

Dia 17. — Excursió ciclista a Empúries. Anada per Verges, Vilademat, Cinclaus, L'Escala. Tornada per Belcaire i Torroella de Montgri.

Sortida a les sis del matí de l'estatge.

Despeses 4'50 pessetes. 96 Kilòmetres.

Vocal: P. Cartaña.

Dia 21 Palol d'Onyar, Cartellà, Llambilles i Cassà. Sortida a dos quarts de 2 de la tarda. Pressupost 1 pesseta.

Vocal: Josep Vila.

Dia 21. — Excursió fotogràfica. Canet d'Adri, Font de la Torre, Voreres de la riera de Canet. Sortida a dos quarts de 2 de la tarda.

Vocal: J. Martí.

Dia 24 Els Angels. Sortida a les 6 del matí.

Vocals: Joana Gonzàles i Pere Camós.

Dia 31 i 1 de Juny Excursió ciclista a Llanás. Anada per Banyoles, Mieres, Olot, Sant Joan de les Abadeses, Camprodón i Llanás.

Tornada dia 1. Camprodón, Sant Joan de les Abadeses, Olot, Les Planes, Anglés i Girona.

Sortida dia 31 a 2 quarts de 5 de l'estatge, i retorn dia 1 a les 7 del vespre.

Anada i tornada 181 Kilòmetres. Despeses 10 ptes.

Vocal: Ramón Moret.

Dia 1 de Juny. — Riudarenes, L'Esparra, Castell de Farnés, Santa Coloma i Sils. Sortida a les 5. Estació M. Z. A. Despeses 3 pessetes.

Vocal: J. Alsina.

Dia 7 Juny Excursió a Sant Pere de Roda. Sortida a les 5 del matí de l'estació M. Z. A. Despeses 6 pessetes.

Vocal: Lluís Murillo.

Detalls per la premsa local.

PERRUQUERIA

— de —

Ramón Carbó

Carrer del Progrés (Nou)

GIRONA

Es el millor establiment d'aquest
ram, tant pel seu confort, nete-
dat i elegància.

¡Esportius: aneu-hi tots!

ARTICLES FOTOGRAFICS

Assortit complert
en aquest ram : :

—
Drogueria

JOSEP M.ª PEREZ XIFRA

—
Abeuradors, 2
GIRONA

SABATERIA

AUREO MALARET

Calçats de totes classes
Ultimes novetats
Especials per a Futbol
i Excursionisme

—
GIRONA

Rambla de la Llibertat, 2

EL GIRONÈS

Estudi geogràfic de la nostra co-
marca amb ilustracions i plànols

PER EN

M. SANTALÓ

De venta en les principals lli-
bries al preu de 3'50 ptes.

SEGONA ENSENYANÇA

C O M E R Ç

Classes especials nocturnes

Josep M.ª Salvador

Llicenciat Filoosofia i Lletres

—
Sabateria Vella, 6-pral. GIRONA

AVIAT SORTIRA

L'ESTATUA DE LA

DANÇARINA

LLIBRE DE CONTES PER
I. Rodríguez Grahit

En l'Establiment de Novetats
DE
RAIMONDA CREUHER

Rambla Libertat, 22. — GIRONA

Hi trobareu tots els utensilis necessaris al bon
excursionista futbolista.

PREUS MÉS BARATOS QUE NINGÚ

Gran assortit en capells per a l'istiu i gorres forma esport
No deixeu de fer compres